

Бела јелка

Тог дана мама је донела белу јелку. Била је прелепа. Дала нам је мале украсе, а ја сам је са мојом браћом Миланом и Душаном окитила. Када је мама отишла у своју собу, упалили смо лампице. На упутству је писало да се прекидач притисне само три пута. Душан ме није послушао и кликнуо је четврти пут.

Изненада, зид иза јелке се отворио. Јака светлост нас је на тренутак заслепела. Када смо отворили очи, провукли смо се поред ње и угледали још једну, али огромну, светлуцаву јелку. Додирнула сам њен украс, а он се померио и рекао: „Хеј, не дирај ме!“ Из ње је изашао патуљак и чаролијом смањио мене и моју браћу.

Кренули смо у обилазак. Испоставило се да је јелка цео град. Ту су биле пијаци са лампицама и украсима, у продавницама су продавали разне чудне воће, а снег им је био брашно. Сели смо у један кафић и поручили снегућино. Патуљак нам је причао о леденом чудовишту које жели да исече њихову јелку за Нову Годину. Пажљиво смо га слушали и питали шта ће се десити ако то уради. Рекао нам је да ће све јелке на планети увенути, ако га не зауставимо.

Одједном се све затресло. Кроз прозор смо угледали ужасно лице Леденог чудовишта. Са огромном секиром у руци прилазио је дрвету. Ухватио је стабло грубо га продрмао, а преплашени патуљци су падали на снежно тло. Хтео је да исече јелку и однесе је са собом на облаке како би само он могао да слави Нову Годину. Браћа и ја истрчали смо напоље. Трудим се да му објасним колико је патуљцима потребна јелка. Попели смо се на његово раме и запевамо „Звончићи, звончићи“. Изненада он је тужно сео и рекао да само жели да као и сви има јелку за празник. Уплашени патуљци су пришли и рекли: „Зашто неби славио са нама?“

Сви смо се дивно провели. Ледено чудовиште је обећало патуљцима да више неће покушавати да им узме јелку, а они њему да ће га увек позивати код њих за Нову Годину. Испратили су нас срећни. Вратили смо се кући и наставили да китимо белу јелку, знајући да то никада нећемо заборавити.